

תולעים

אני חי בפגר של מדינה.

כולנו חיים בפגר של מדינה, אבל רק אני יודע מזה ולכן יחסית מצבי יותר גרוע. פשוט פגר.

מין יצור מעוות שמת בעצם כבר מזמן. בעצם לא מת, אלא התפגר כבר מזמן. גוויה עם ותק, הממשיכה לפרפר, כזנבה של לטאה קצוצה. יצור שכל אבריו הבולטים, יתומים, אלמנים, שכולים, נכים, הלומים, אך בהחלט שומרים על עליונותם המוסרית כי בכך כוחם. פצעון קטן על מפת ההיסטוריה, שהתחיל עם יומרות יפות וגמר בחצ'קון קטן ומטף-ריד. אפילו לא פארונקל. סתם בלוטה.

אני חי כביב מהביל של שקרנות קטנה, לאומנות חשובה, פאנאי-טיות מבחילה, צביעות מחוצפת, צדקנות מטפספת.

אני חי על ערימה מגעילה של מקומות-קדושים, חול משוחרר, יעי-רות קק"ל, זבילי פגזים, דם יהודי הניגר כמייים, מילות מלחמה, צווי-קריאה, מתנחלים כחוליימבע, רכנים רוטטים, נביאים היסטריים, ער-לים חדשים, ותיקים חדשים. בתיקברות, להט בלב וגועל בכטן.

אני חי בתוך עציץ גדושיכוכ המחליק אטיאט כמורד המעקה של המרפסת המיקרית בה הוא ניצב. בידעה ברורה, כפיכחון מלא, אני רואה כיצד מובילים אותי אל המלחמות הכאות, כיצד הופכים אותי למשפחה שידעה שכול, כיצד אני נעשה יותר ויותר פגר.

אני חי באגף הסרטן של העם היהודי. אגף, שאם ישחק לו מזלו — ימות מסרטן, ואם לא ישחק לו מזלו — ימות על קידושי-שכילשהו בשדהיקרביכלשהו למען מטרה שמתה מזמן.

אני חי בתוך עם שאם לא יזרקו אותו לים — הוא יקפוץ לבר.

אני בהחלט מבין את העצים בשעריהגיא.

סבא מצליח אבל עצבני

ידע לנזוף,

אך גם להחמיא;

בעיני משתולל

ברק אימהי,

את דבריו הוא בחום ולהט

אומר —

כמו אבא רחום אל בנו המפגר.

— — —

זהירות ילדים —

כי הסבא הטוב,

הצובט דרדקים עליונים ברחוב,

הוא-הוא ערובה כי בבוא הימים —

אימכם שכולה —

ואתם יתומים.

זהירות ילדים —

מדוד מזדקן, מאציל פולני,

הדור-חליפות,

עם מבט חולמני;

הצועד מדודות,

נימוסי ומתון;

תמיד הוא נקי,

תמיד הוא הגון;

„אדון" הוא אומר, או „מר",

או „גבירה",

מאוד מתבב, „הדר" ו„גבורה",

„מורשת", „אומה", „מולדת", ו„עם",

שומר על חוקים,

(עד גבול מסוים).

בדרך אל תחנת הרכבת

(אידיליה)

...ובכרוא השעון ג' פעמים (כמניין האבות קריאותיו)

קמה גאולה ותאסוף בחשאי שעה

ותקרא אל אמתה הזקנה יבדוחה:

„עורי עורי" ותתן בזמר קולה

ותשפוך ציקון-תפילתה בפני בוראה

ותאמר בכוונה גדולה ובעצימת עיניים —

„ברוך שלא עשאני אשה".

(כי גאולה גאולה, אך לא בעולה).

ואחר צורה חבילותיה ותדחוק באמתה.

ויבואו שתימהמה בואך הספארי,

הוא פארק רמת-גן יקרא.

★

ובפארק, בוקה ומבוקה, נחל איתן יקצוף.

המוני מתנחלים שערינו יציפו, „שומרונה שומרונה" יהמו.

ושמה רעיה משנים — הנערים השניים.

(זבולון הקטן ובן מאיר אשר „הדוקטור" יכנהו).

וגם מנחם עמם. וחסינים כולמו.

(כי זה דבר הממלכה בעת ההיא — חכ"ה לא יפגעון ולא תעלה

אלה על ראשם עד עולם)

ותבוא הקריאה, „עלה נעלה". והשיירה פניה שמה...

תשעה באב

הכנק היה סגור. „תשעה באב", כתוב על דלת הזכוכית. תשעה באב. אחד באפריל. סגור. אין.

בגלי צה"ל השמיעו קינות מפוזמות בלווי כס-חשמלי, סולם מינורי.

טכנאי קול-ישראל התפנו משביתתם כדי לשדר אגדות-הורבן.

היום לפני אלפיים שנה בערך, נחרב הבית — והכנק סגור.

עם ישראל מתפלל שחרית בשכם הערבית. הרדיו מבטיח מלחמה תוך תשעה חודשים. סוריה אוגרת נשק.

מעכתי כדל-סיגריה במאפרה שעליה מוטבע תצלום גליונו החגיגי של מעריב: „ה' באייר תש"ח — המנדט מת — תחי מדינת ישראל!" כמו פפסי-קולה ומרלבורו.

הרגשה רעה. משהו מאווירת הורבן-הבית. תהיה מלחמה. מלחמת קודש בקודש, עם בעם, כיפה-סרוגה בכאפיה אדומה. חרשי-הברזל משחזים חרבות ובינתיים נוגסים בחורבות סכסטיה וכאותה הזדמנות נושכים גם בעכוז-הדמוקרטיה. מה יש לנו הויץ מדימוקרטיה?

סכסטיה, תחנת רכבת תורכית ליד שרידי מצודה צלבנית. היו צלבנים, היו תורכים, היינו אנחנו. ארץ אוכלת יושביה.

מי יודע היכן יסגרו בנקים לזכרנו, מי יודע אם יפסיקו טכנאי הרדיו של הדורות הבאים את שביתתם, כדי לשדר את אגדות הורבננו.

מי יודע? אולי גם זה לא.

ייתכן שרק כספרי ההיסטוריה יוכלו למצוא פרק דל-עמודים: מדינת ישראל, 1948 —